

Arrest

nr. 191 788 van 8 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 januari 2017 met referentnummer 66905.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. DESIRA en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Arabische afkomst. U bent sjiitisch moslim. U bent op 23 januari 1988 geboren in Bagdad, en woonde voor uw vertrek in de wijk Mowasalat.

In 2006 ging u omwille van het sektarisch geweld dat in die periode heerste in Irak naar Syrië. Op een bepaald moment moest u Syrië even verlaten om een nieuwe verblijfsvergunning te kunnen krijgen. Aan

de grensovergang stonden leden van groeperingen die mensen viseerden op basis van hun identiteitskaarten. Uit angst ook gevisieerd te worden door hen, vluchtte u naar Zweden in de winter van 2007, waar u asiel aanvraag. In 2008 werd uw asielaanvraag echter geweigerd en moest u terugkeren naar Irak omdat de situatie daar verbeterd zou zijn. Na uw terugkeer was u handelaar in Bagdad, u had samen met uw broer, D.(...), en uw neef, T.(...), een bloemenwinkel en vier magazijnen.

In 2014 gingen de zaken slecht. U werd toen opgebeld door Ridah Raheem Al Daraji, een zakenman uit China die u via uw broer had leren kennen, en van wie jullie in 2011 al eens geld geleend hadden. Hij vroeg of u met hem wou samenwerken. Hij zou containers naar Irak sturen op uw naam, gevuld met goederen die u dan in Bagdad moest leveren aan andere handelaars. Per container kon u duizend euro winst maken. U ging akkoord met dit voorstel.

De containers kwamen aan in Basra, waar zij initieel werden opgevolgd door Maher Jafaar Abd Al Zahra en zijn broer voor dedouanering, zij loodsten de containers door de grenscontrole en losten eventuele administratieve problemen op zodat ze u konden bereiken in Bagdad.

Op 1 juli 2015 werd u opgebeld door de broer van Maher. Hij vertelde dat de container die daar toen op uw naam was aangekomen in beslag was genomen door de grenspolitie en dat Maher was opgepakt. Hij vroeg u naar Basra te komen zodat zijn broer vrijgelaten werd. U vond het verdacht dat de container in beslag was genomen en Maher was opgepakt, waardoor u vermoedde dat er misschien verboden materiaal in de container zat. Daarom weigerde u om naar Basra te gaan.

Daarna werd u opgebeld door Ridah zelf. Hij zei dat u naar Basra moest gaan om de containers over te nemen van de grenspolitie. Als het niet zou lukken zou hij mensen van de overheid sturen om het te regelen. U weigerde opnieuw omdat u bang was gearresteerd te worden indien u naar Basra zou gaan.

Een paar dagen later, op 7 juli 2015, werd u bedreigd in uw bloemenwinkel door mensen van een onbekende politieke partij, verbonden aan de overheid. Ze zeiden dat ze u zouden vermoorden, indien u de containers niet terug kreeg en aan hen bezorgde.

Op 21 juli 2015 vielen deze mensen uw huis binnen. Op dat moment was u niet thuis. De invallers vernielden van alles in uw huis en vroegen aan uw moeder die toen wel thuis was, waar u was.

Op 24 juli 2015 werd uw neef, T.(...), ontvoerd. Volgens u wilden ze eigenlijk u ontvoeren. Tijdens zijn ontvoering werd uw neef gefolterd. De volgende dag werd uw neef vrijgelaten nadat hem opgelegd werd om niet naar het ziekenhuis te gaan en geen aangifte te doen bij de politie. Indien hij dit wel zou doen, zouden ze zijn kinderen vermoorden.

Toen u op de hoogte kwam van de ontvoering van uw neef, ging u samen met uw gezin onderduiken in het huis van uw schoonouders in de wijk Hurriya. Daar regelde u alles om het land te verlaten. Op 7 augustus 2015 verliet u Irak. Hierna reisde u via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Oostenrijk en Duitsland door naar België. Op 29 augustus 2015 kwam u aan in België, en op 1 september 2015 vroeg u asiel aan.

Op 21 oktober 2015 diende uw neef toch klacht in bij de politie. Op 20 maart 2016 werd hij voor zijn voordeur doodgeschoten.

Nadat u Irak verliet werd uw broer, D.(...), nog telefonisch bedreigd door de mensen die u bedreigden in Irak.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: in originele vorm uw werkbadge (dd. 7 mei 2012), twee identiteitskaarten (dd. 26 juli 2015, 2 juli 2014), uw huwelijksakte (dd. 24 december 2006); in gekopieerde vorm uw woonstkaart (dd. 23 februari 2011), uw rijbewijs (dd. 24 maart 2013), uw rantsoenkaart (dd. onleesbaar), de eerste pagina van uw paspoort (dd. 28 augustus 2008), uw nationaliteitsbewijs (dd. 5 september 2004), het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote (dd. 13 mei 2007), het nationaliteitsbewijs van uw zoon M.(...) (dd. 2 oktober 2010), de identiteitskaart van uw echtgenote (dd. 5 november 2009), de identiteitskaart van uw zoon M.(...) (dd. 12 oktober 2014), de identiteitskaart van uw dochter N.(...) (dd. 24 september 2014), het paspoort van uw echtgenote (dd. 31 mei 2005), het paspoort van uw neef T.(...) (dd. 14 augustus 2012), de werkbadge van uw broer D.(...) (dd. 4 maart 1999), een lijst met de namen van de handelaars van de containers (dd.23 januari 2014), een bewijs voor de afbetaling van uw schuld aan Ridah (dd. 19 oktober 2014), het paspoort van uw

broer D.(...) (dd. 27 januari 2013), uw kieskaart (geen dd.), foto's van de verwondingen van uw neef (geen dd.), foto's van de brand in de winkel (geen dd.), foto's van jullie koopwaar (geen dd.), documenten over de handel met China (dd. soms onleesbaar, deels 22 september 2014, 28 september 2014), foto's inhoud containers (geen dd.), de overlijdensakte van uw neef (dd. maart 2016, dag onleesbaar), document met gegevens van Ridah en Maher (dd. 15 september 2014), documenten in verband met asielaanvraag Zweden en gedwongen terugkeer naar Irak (dd. 1 december 2008), document over de inhoud van de containers (dd. 16 december 2014), de klacht van uw neef (dd. 11 of 21 oktober 2015).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Ten eerste zijn uw verklaringen over het feit dat u bedreigd en onder druk gezet werd om de goederen uit de containers vrij te krijgen en de angst die u had om daarbij gearresteerd te worden niet aannemelijk. Zo verklaarde u namelijk dat Ridah u opdroeg naar Basra te gaan om de goederen vrij te krijgen, en dat hij ervoor zou zorgen dat mensen van de overheid u daarbij zouden helpen (CGVS, p. 12). Als Ridah u verzekerde dat u daarbij geholpen zou worden door de overheidsmensen, is het ten eerste weinig plausibel dat Maher opgepakt werd door de grenspolitie omwille van deze containers (CGVS, p. 16-17), of minstens dat Ridah zijn invloed direct zou kunnen aanwenden om Maher vrij te krijgen en de container te laten dedouaneren. De vrees gearresteerd te worden door de douane indien u zich ter plaatse zou begeven komt overigens incoherent over met uw verklaring dat u zelfs nooit gecontacteerd werd door de douane omwille van betreffende goederen (CGVS, p. 15). Indien de douane Maher in hechtenis zou hebben genomen kan worden verwacht dat zij op die manier ook bij u zouden zijn terechtgekomen en dat zij u zouden laten arresteren waar u ook was. Bovenstaande zaken stralen negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder stelt het CGVS zich ook sterke vragen bij uw persoonlijke rol in het vrij krijgen van die goederen. U slaagde er namelijk niet in om tijdens uw gehoor een duidelijke weergave te geven van de rol die u moest spelen in dit proces. Wanneer u hiernaar gevraagd werd, stelde u eerst enkel dat u zich moest aanmelden bij de douane en dat u toen direct zou gearresteerd worden (CGVS, p. 15). Wanneer u later nogmaals gevraagd werd naar de procedure die u zou moeten doorlopen om die goederen vrij te krijgen, gaf u enkel een beschrijving van de standaardprocedure, en niet van hoe u in dit specifiek geval zou moeten opereren (CGVS, p. 16). Hierna werd u voor de derde maal gevraagd hoe u juist die goederen kon vrij krijgen moest u zich aanmelden bij de douane, waarop u zei dat u niks kon doen omdat de douane en het bemiddelingskantoor in dergelijke zaken alles regelen (CGVS, p. 17). Door het geven van bovenstaande verklaringen slaagde u er ten eerste niet in om duidelijk te maken aan het CGVS wat uw rol juist zou inhouden in dit proces, en gaf u bovendien zelf toe dat u niks kon betekenen in dit proces gezien deze verantwoordelijkheid bij de douane en het bemiddelingskantoor lag volgens uw verklaringen (CGVS, p. 17). Ook dit doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien is het niet aannemelijk dat men u zou nodig hebben voor het vrij krijgen van deze goederen, gezien u zelf verklaarde dat machtige personen, uit de autoriteiten u hierbij zouden helpen. (CGVS, p. 12). U verklaarde daarenboven later dat de politieke partijen die verbonden zijn met de overheid en achter de bedreiging van u en de ontvoering en moord van uw neef zaten enorm veel macht hebben in Irak (CGVS, p. 17). Het CGVS betwijfelt niet dat deze actoren inderdaad veel macht hebben, maar stelt zich juist daarom vragen bij het feit dat ze u dan nog zouden nodig hebben om hen te helpen. U verklaarde dat ze u zeker nodig hadden omdat enkel u de goederen vrij kon krijgen gezien ze op uw naam stonden en dat ze daarna u wouden doden om alle sporen te verwijderen (CGVS, p. 17). Gezien de macht van deze personen dermate groot is, wat u zelf ook meermaals aanhaalde (CGVS, p. 17) is het ten eerste niet aannemelijk dat enkel u die goederen zou kunnen vrij krijgen. Bovendien verklaarde u zelf dat het betalen van smeergeld aan de douane een courante methode is om dergelijke zaken te kunnen regelen (CGVS, p. 17). Gezien het dus niet aannemelijk is dat u hiervoor nodig was, is het ook niet aannemelijk dat u hierna vermoord zou moeten worden om sporen uit te wissen die naar uw rol in dit verhaal leiden, gezien uw rol volgens uw verklaringen verwaarloosbaar lijkt. Ook hierdoor staat de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling.

Verder verklaarde u dat handelaars waarmee u samenwerkte in Bagdad naar Basra gegaan waren en daar foto's hadden getrokken van de in de beslag genomen goederen (CGVS, p. 9). Ten eerste is het niet aannemelijk dat deze personen zonder probleem naar Basra trokken om dit te doen, gezien er toen al aanwijzingen waren dat het om verboden goederen ging, waardoor het niet plausibel is dat deze personen zouden riskeren om ook in de zaak betrokken te geraken. Ten tweede is het niet aannemelijk dat deze personen foto's konden nemen van deze goederen, gezien u zelf verklaarde dat deze goederen in beslag genomen waren door de douane (CGVS, p. 9). Het is dan ook niet plausibel dat de douane deze goederen in dit geval zou vrijstellen zodat particulieren hier foto's van konden nemen. U verklaarde dat dit wel mogelijk was omdat deze personen smeergeld betaalden aan de douane (CGVS, p. 16). Indien dit inderdaad zo makkelijk gaat en de douaniers volgens uw verklaringen corrupt blijken te zijn, kan men verwachten dat men door het betalen van smeergeld gewoon de hele kwestie had kunnen oplossen, wat opnieuw uw vrees ondermijnt om hierbij gearresteerd te worden door de douane. Hierdoor wordt opnieuw de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang gebracht.

Nog stelt het CGVS zich vragen bij uw plotse vrees om gearresteerd te worden, terwijl u al een hele tijd betrokken was in smokkelactiviteiten. Het is dan ook niet aannemelijk dat u zich nooit vragen gesteld hebt bij de inhoud van die containers of nooit ingeschat had dat u hierdoor het risico kon lopen om gearresteerd te worden. Wanneer u hiernaar gevraagd werd, probeerde u steeds de vraag te ontwijken (CGVS, p. 14). Gezien u daarenboven verschillende keren verklaarde dat de douane corrupt was, en dat dergelijke zaken makkelijk geregeld konden worden door smeergeld (zie boven), vermoedt het CGVS dat u om die reden ook niet vreesde dat u hierdoor in de problemen kon komen. Het feit dat u hierbij dan plots wel vreest om gearresteerd te kunnen worden, wordt hierdoor nogmaals ondermijnd.

Ook wil het CGVS er op wijzen dat u tegenstrijdige verklaringen gaf over het moment dat u opgebeld werd door Ridah en door hem gevraagd werd naar Basra te gaan. Zo stelde u bij het CGVS dat Ridah u belde op 1 juli 2015 (CGVS, p. 16), terwijl u bij DVZ verklaarde dat dit twee dagen later, op 3 juli 2015 was (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, stelde u dat dit de fout was van de tolk bij het interview bij DVZ, gezien deze toen veel fouten gemaakt had (CGVS, p. 16). Deze verklaring is echter niet afdoende, omdat u bij het begin van het gehoor gevraagd werd welke fouten er precies gemaakt werden tijdens het interview bij DVZ en u hier toen geen enkele vermelding van maakte (CGVS, p. 2).

Ten tweede worden ook uw verklaringen over de inval bij uw winkel en huis niet geloofwaardig bevonden door het CGVS. Er is namelijk een opvallend lange periode tussen de inval in uw winkel op 7 juli 2015 (CGVS, p. 18) en de inval in uw huis op 21 juli 2015 (CGVS, p. 18). Indien u in deze periode inderdaad zo hard onder druk gezet zou worden om naar Basra te gaan en de goederen vrij te krijgen, is het niet aannemelijk dat er sinds juli 2015 veertien dagen niks meer gebeurd en daarna plots weer wel. Zeker gezien deze personen u volgens uw verklaringen tijdens de inval van de winkel zeiden dat u twee dagen de tijd kreeg om de goederen vrij te krijgen en u vermoord zou worden indien u dit niet lukte (CGVS, p. 18). Bovendien is het niet aannemelijk dat de machtige personen die deze goederen toen wilden vrij krijgen, hier gedurende een periode van twee weken nog niet in geslaagd zouden zijn door hun macht aan te wenden. U verklaarde verder dat uw broer na de inval naar het politiekantoor ging om te informeren naar de reden van de inval (CGVS, p. 19). Gezien u hiervoor verklaarde dat er politiemannen waren die deelnamen aan betreffende inval (CGVS, p. 19), is het niet plausibel dat uw broer hierna bij dezelfde personen informatie zou gaan durven vragen over de inval. Na de inval zouden uw broers u gevraagd hebben te verhuizen (CGVS, p. 19). U verklaarde hierover dat u pas na de ontvoering van uw neef verhuisde en niet na de inval (CGVS, p. 13). Indien er inderdaad reeds een dergelijke inval was voorgevallen waarbij duidelijk naar u gevraagd werd (CGVS, p. 13, 19) en uw broers u toen effectief vroegen om het huis te verlaten voor hun eigen veiligheid, is het niet logisch dat u hier nog bleef wonen tot er opnieuw iets gebeurde. Ook deze elementen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten derde stelt het CGVS zich ook sterke vragen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de ontvoering en moord op uw neef omwille van uw problemen. Zo gaf u tegenstrijdige verklaringen over het geld dat uw neef moest betalen om vrijgelaten te worden. Eerst stelde u dat uw neef acht miljoen Iraakse dinar losgeld moest betalen (CGVS, p. 10). Later zei u dat die acht miljoen persoonlijke schulden waren die uw neef moest terug betalen aan Ridah (CGVS, p. 20). Omwille van bovenstaande tegenstrijdigheid wordt ten eerste afbreuk gedaan aan de ontvoering van uw neef op zich en rijst het vermoeden dat indien deze ontvoering wel zou plaatsgevonden hebben, dit omwille van eigen problemen van uw neef ging en helemaal niet gelinkt is aan uw verhaal. Volgens uw verklaringen werd uw neef op 24 juli 2015 ontvoerd en diende hij op 21 oktober 2015 klacht in tegen de ontvoering (CGVS,

p. 20, 21). Hierbij kan enerzijds opgemerkt worden dat er wel heel veel tijd tussen de ontvoering en de klacht van uw neef zit. Hierdoor lijkt het niet aannemelijk dat als uw neef klacht wou indienen na de ontvoering, hij dit pas zoveel later zou doen. Anderzijds doet ook enkel het feit dat uw neef klacht indiende wenkbrauwen fronsen. Gezien de personen die hem ontvoerden volgens u dezelfde personen waren die achter uw bedreigingen zaten (CGVS, p. 13), en dus gelinkt waren met de overheid en de politie (zie boven), is het niet aannemelijk dat uw neef bij dezelfde personen klacht zou indienen. Op 20 maart 2016 werd uw neef volgens uw verklaringen vermoord (CGVS, p. 21).

Tot slot werd u bij het begin van uw gehoor gevraagd of u nog problemen gehad had met milities of de overheid sinds uw terugkeer naar Irak in 2008, waarop u volmondig nee antwoordde (CGVS, p. 4). Het feit dat u hier reeds ontkende nog problemen gehad te hebben sinds 2008, en dan later wel een heel verhaal kon vertellen rond uw problemen met partijen die verbonden zijn aan de overheid, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Door al deze niet-uitgeklearde tegenstrijdigheden en twijfelachtige verklaringen kan het CGVS niet anders dan besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan uw asielaanvraag. Deze elementen vormen dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten en die van uw familie kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Verder legde u documenten neer in verband met uw werk en de handel die u voerde. Deze documenten kunnen enkel aantonen dat u effectief dergelijke activiteiten uitvoerde, maar ondersteunen op geen enkele manier een verband tussen deze activiteiten en uw vrees hierdoor gearresteerd te worden. U legde ook foto's van de verwondingen van uw neef en de overlijdensakte van deze neef voor. Ook deze documenten kunnen enkel aantonen dat uw neef verwondingen opliep en stierf, maar wijzen op zich geen verband aan tussen deze gebeurtenissen en de vrees die u aanhaalde. De documenten die u voorlegde omtrent uw asielaanvraag in Zweden en terugkeer naar Irak, tonen enkel aan dat u uw land reeds eerder verliet, maar kunnen niks vertellen over de problemen die na uw terugkeer naar Irak in 2008 geleid hebben tot uw vlucht en asielaanvraag in België. Tot slot blijkt uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt dat de bewijswaarde van documenten uit Irak erg gering is. Gezien het erg makkelijk is om dergelijke documenten te laten aanmaken in Irak, kan ook het louter voorleggen van deze documenten, in afwezigheid van een geloofwaardig asielaanvraag, uw verhaal niet aannemelijk maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw.,

doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit

Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwed door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel

bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een

indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, is aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van “*de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten*” en van “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht*”. Tevens is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing tekort komt aan “*de zorgvuldigheidsplicht*” en de formele motiveringsplicht en verwijst hij naar artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet hoe “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht*” in casu zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zinnig heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. X; RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.7. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Ten eerste zijn uw verklaringen over het feit dat u bedreigd en onder druk gezet werd om de goederen uit de containers vrij te krijgen en de angst die u had om daarbij gearresteerd te worden niet aannemelijk. Zo verklaarde u namelijk dat Ridah u opdroeg naar Basra te gaan om de goederen vrij te krijgen, en dat hij ervoor zou zorgen dat mensen van de overheid u daarbij zouden helpen (CGVS, p. 12). Als Ridah u verzekerde dat u daarbij geholpen zou worden door de overheidsmensen, is het ten eerste weinig plausibel dat Maher opgepakt werd door de grenspolitie omwille van deze containers (CGVS, p. 16-17), of minstens dat Ridah zijn invloed direct zou kunnen aanwenden om Maher vrij te krijgen en de container te laten dedouaneren. De vrees gearresteerd te worden door de douane indien u zich ter plaatse zou begeven komt overigens incoherent over met uw verklaring dat u zelfs nooit gecontacteerd werd door de douane omwille van betreffende goederen (CGVS, p. 15). Indien de douane Maher in hechtenis zou hebben genomen kan worden verwacht dat zij op die manier ook bij u zouden zijn terechtgekomen en dat zij u zouden laten arresteren waar u ook was. Bovenstaande zaken stralen negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder stelt het CGVS zich ook sterke vragen bij uw persoonlijke rol in het vrij krijgen van die goederen. U slaagde er namelijk niet in om tijdens uw gehoor een duidelijke weergave te geven van de rol die u moest spelen in dit proces. Wanneer u hiernaar gevraagd werd, stelde u eerst enkel dat u zich moest aanmelden bij de douane en dat u toen direct zou gearresteerd worden (CGVS, p. 15). Wanneer u later nogmaals gevraagd werd naar de procedure die u zou moeten doorlopen om die goederen vrij te krijgen, gaf u enkel een beschrijving van de standaardprocedure, en niet van hoe u in dit specifiek geval zou moeten opereren (CGVS, p. 16). Hierna werd u voor de derde maal gevraagd hoe u juist die goederen kon vrij krijgen moest u zich aanmelden bij de douane, waarop u zei dat u niks kon doen omdat de douane en het bemiddelingskantoor in dergelijke zaken alles regelen (CGVS, p. 17). Door het geven van bovenstaande verklaringen slaagde u er ten eerste niet in om duidelijk te maken aan het CGVS wat uw rol juist zou inhouden in dit proces, en gaf u bovendien zelf toe dat u niks kon betekenen in dit proces gezien deze verantwoordelijkheid bij de douane en het bemiddelingskantoor lag volgens uw verklaringen (CGVS, p. 17). Ook dit doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien is het niet aannemelijk dat men u zou nodig hebben voor het vrij krijgen van deze goederen, gezien u zelf verklaarde dat machtige personen, uit de autoriteiten u hierbij zouden helpen. (CGVS, p. 12). U verklaarde daarenboven later dat de politieke partijen die verbonden zijn met de overheid en achter de bedreiging van u en de ontvoering en moord van uw neef zaten enorm veel macht hebben in Irak (CGVS, p. 17). Het CGVS betwijfelt niet dat deze actoren inderdaad veel macht hebben, maar stelt zich juist daarom vragen bij het feit dat ze u dan nog zouden nodig hebben om hen te helpen. U verklaarde dat ze u zeker nodig hadden omdat enkel u de goederen vrij kon krijgen gezien ze op uw naam stonden en dat ze daarna u wouden doden om alle sporen te verwijderen (CGVS, p. 17). Gezien de macht van deze personen dermate groot is, wat u zelf ook meermaals aanhaalde (CGVS, p. 17) is het ten eerste niet aannemelijk dat enkel u die goederen zou kunnen vrij krijgen. Bovendien verklaarde u zelf dat het betalen van smeergeld aan de douane een courante methode is om dergelijke zaken te kunnen regelen (CGVS, p. 17). Gezien het dus niet aannemelijk is dat u hiervoor nodig was, is het ook niet aannemelijk dat u hierna vermoord zou moeten worden om sporen uit te wissen die naar uw rol in dit verhaal leiden, gezien uw rol volgens uw verklaringen verwaarloosbaar lijkt. Ook hierdoor staat de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling.

Verder verklaarde u dat handelaars waarmee u samenwerkte in Bagdad naar Basra gegaan waren en daar foto's hadden getrokken van de in de beslag genomen goederen (CGVS, p. 9). Ten eerste is het niet aannemelijk dat deze personen zonder probleem naar Basra trokken om dit te doen, gezien er toen al aanwijzingen waren dat het om verboden goederen ging, waardoor het niet plausibel is dat deze personen zouden riskeren om ook in de zaak betrokken te geraken. Ten tweede is het niet aannemelijk dat deze personen foto's konden nemen van deze goederen, gezien u zelf verklaarde dat deze goederen in beslag genomen waren door de douane (CGVS, p. 9). Het is dan ook niet plausibel dat de douane deze goederen in dit geval zou vrijstellen zodat particulieren hier foto's van konden nemen. U verklaarde dat dit wel mogelijk was omdat deze personen smeergeld betaalden aan de douane (CGVS, p. 16). Indien dit inderdaad zo makkelijk gaat en de douaniers volgens uw verklaringen corrupt blijken te zijn, kan men verwachten dat men door het betalen van smeergeld gewoon de hele kwestie had kunnen oplossen, wat opnieuw uw vrees ondermijnt om hierbij gearresteerd te worden door de douane. Hierdoor wordt opnieuw de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang gebracht.

Nog stelt het CGVS zich vragen bij uw plotse vrees om gearresteerd te worden, terwijl u al een hele tijd betrokken was in smokkelactiviteiten. Het is dan ook niet aannemelijk dat u zich nooit vragen gesteld hebt bij de inhoud van die containers of nooit ingeschat had dat u hierdoor het risico kon lopen om

gearresteerd te worden. Wanneer u hiernaar gevraagd werd, probeerde u steeds de vraag te ontwijken (CGVS, p. 14). Gezien u daarenboven verschillende keren verklaarde dat de douane corrupt was, en dat dergelijke zaken makkelijk geregeld konden worden door smeergeld (zie boven), vermoedt het CGVS dat u om die reden ook niet vreesde dat u hierdoor in de problemen kon komen. Het feit dat u hierbij dan plots wel vreest om gearresteerd te kunnen worden, wordt hierdoor nogmaals ondermijnd.

Ook wil het CGVS er op wijzen dat u tegenstrijdige verklaringen gaf over het moment dat u opgebeld werd door Ridah en door hem gevraagd werd naar Basra te gaan. Zo stelde u bij het CGVS dat Ridah u belde op 1 juli 2015 (CGVS, p. 16), terwijl u bij DVZ verklaarde dat dit twee dagen later, op 3 juli 2015 was (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, stelde u dat dit de fout was van de tolk bij het interview bij DVZ, gezien deze toen veel fouten gemaakt had (CGVS, p. 16). Deze verklaring is echter niet afdoende, omdat u bij het begin van het gehoor gevraagd werd welke fouten er precies gemaakt werden tijdens het interview bij DVZ en u hier toen geen enkele vermelding van maakte (CGVS, p. 2).

Ten tweede worden ook uw verklaringen over de inval bij uw winkel en huis niet geloofwaardig bevonden door het CGVS. Er is namelijk een opvallend lange periode tussen de inval in uw winkel op 7 juli 2015 (CGVS, p. 18) en de inval in uw huis op 21 juli 2015 (CGVS, p. 18). Indien u in deze periode inderdaad zo hard onder druk gezet zou worden om naar Basra te gaan en de goederen vrij te krijgen, is het niet aannemelijk dat er sinds juli 2015 veertien dagen niks meer gebeurd en daarna plots weer wel. Zeker gezien deze personen u volgens uw verklaringen tijdens de inval van de winkel zeiden dat u twee dagen de tijd kreeg om de goederen vrij te krijgen en u vermoord zou worden indien u dit niet lukte (CGVS, p. 18). Bovendien is het niet aannemelijk dat de machtige personen die deze goederen toen wilden vrij krijgen, hier gedurende een periode van twee weken nog niet in geslaagd zouden zijn door hun macht aan te wenden. U verklaarde verder dat uw broer na de inval naar het politiekantoor ging om te informeren naar de reden van de inval (CGVS, p. 19). Gezien u hiervoor verklaarde dat er politiemannen waren die deelnamen aan betreffende inval (CGVS, p. 19), is het niet plausibel dat uw broer hierna bij dezelfde personen informatie zou gaan durven vragen over de inval. Na de inval zouden uw broers u gevraagd hebben te verhuizen (CGVS, p. 19). U verklaarde hierover dat u pas na de ontvoering van uw neef verhuisde en niet na de inval (CGVS, p. 13). Indien er inderdaad reeds een dergelijke inval was voorgevallen waarbij duidelijk naar u gevraagd werd (CGVS, p. 13, 19) en uw broers u toen effectief vroegen om het huis te verlaten voor hun eigen veiligheid, is het niet logisch dat u hier nog bleef wonen tot er opnieuw iets gebeurde. Ook deze elementen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten derde stelt het CGVS zich ook sterke vragen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de ontvoering en moord op uw neef omwille van uw problemen. Zo gaf u tegenstrijdige verklaringen over het geld dat uw neef moest betalen om vrijgelaten te worden. Eerst stelde u dat uw neef acht miljoen Iraakse dinar losgeld moest betalen (CGVS, p. 10). Later zei u dat die acht miljoen persoonlijke schulden waren die uw neef moest terug betalen aan Ridah (CGVS, p. 20). Omwille van bovenstaande tegenstrijdigheid wordt ten eerste afbreuk gedaan aan de ontvoering van uw neef op zich en rijst het vermoeden dat indien deze ontvoering wel zou plaatsgevonden hebben, dit omwille van eigen problemen van uw neef ging en helemaal niet gelinkt is aan uw verhaal. Volgens uw verklaringen werd uw neef op 24 juli 2015 ontvoerd en diende hij op 21 oktober 2015 klacht in tegen de ontvoering (CGVS, p. 20, 21). Hierbij kan enerzijds opgemerkt worden dat er wel heel veel tijd tussen de ontvoering en de klacht van uw neef zit. Hierdoor lijkt het niet aannemelijk dat als uw neef klacht wou indienen na de ontvoering, hij dit pas zoveel later zou doen. Anderzijds doet ook enkel het feit dat uw neef klacht indiende wenkbrauwen fronsen. Gezien de personen die hem ontvoerden volgens u dezelfde personen waren die achter uw bedreigingen zaten (CGVS, p. 13), en dus gelinkt waren met de overheid en de politie (zie boven), is het niet aannemelijk dat uw neef bij dezelfde personen klacht zou indienen. Op 20 maart 2016 werd uw neef volgens uw verklaringen vermoord (CGVS, p. 21).

Tot slot werd u bij het begin van uw gehoor gevraagd of u nog problemen gehad had met milities of de overheid sinds uw terugkeer naar Irak in 2008, waarop u volmondig nee antwoordde (CGVS, p. 4). Het feit dat u hier reeds ontkende nog problemen gehad te hebben sinds 2008, en dan later wel een heel verhaal kon vertellen rond uw problemen met partijen die verbonden zijn aan de overheid, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Door al deze niet-uitgeklearde tegenstrijdigheden en twijfelachtige verklaringen kan het CGVS niet anders dan besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas. Deze elementen vormen dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale

bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten en die van uw familie kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Verder legde u documenten neer in verband met uw werk en de handel die u voerde. Deze documenten kunnen enkel aantonen dat u effectief dergelijke activiteiten uitvoerde, maar ondersteunen op geen enkele manier een verband tussen deze activiteiten en uw vrees hierdoor gearresteerd te worden. U legde ook foto's van de verwondingen van uw neef en de overlijdensakte van deze neef voor. Ook deze documenten kunnen enkel aantonen dat uw neef verwondingen opliep en stierf, maar wijzen op zich geen verband aan tussen deze gebeurtenissen en de vrees die u aanhaalde. De documenten die u voorlegde omtrent uw asielaanvraag in Zweden en terugkeer naar Irak, tonen enkel aan dat u uw land reeds eerder verliet, maar kunnen niks vertellen over de problemen die na uw terugkeer naar Irak in 2008 geleid hebben tot uw vlucht en asielaanvraag in België. Tot slot blijkt uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt dat de bewijswaarde van documenten uit Irak erg gering is. Gezien het erg makkelijk is om dergelijke documenten te laten aanmaken in Irak, kan ook het louter voorleggen van deze documenten, in afwezigheid van een geloofwaardig asielrelaas, uw verhaal niet aannemelijk maken. (...)

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij vreesde om te worden gearresteerd indien hij naar Basra zou gaan om de in beslag genomen containers vrij te krijgen, gelet op de belofte van zijn Chinese zakenpartner Ridah om mensen van de overheid te sturen om verzoeker daarbij te helpen en het feit dat verzoeker nooit gecontacteerd, laat staan gezocht, werd door de douane in verband met de betrokken containers (stuk 5, gehoorverslag, p. 12, 15). Waar verzoeker suggereert dat hij niet daadwerkelijk zou hebben geloofd dat Ridah vrienden heeft bij de overheid en stelt dat hij wantrouwig stond ten opzichte van Ridahs manier van handelen omdat het louter een zakenpartner van verzoeker was die er alles zou aan doen om zijn container vrij te krijgen, overtuigt hij niet. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker zichzelf tegensprekt waar hij verderop in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk stelt dat hij de heer Ridah vertrouwde, aangezien hij verzoeker reeds geld had geleend in het verleden. Uit verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn zakelijke relatie met Ridah blijkt bovendien niet dat er voor het ontstaan van zijn vermeende problemen enige aanleiding was om Ridah niet te vertrouwen. Zo zou Ridah verzoeker en zijn broer een som geld hebben geleend en toen zij als gevolg van een brand eind 2011 niet in staat waren om deze lening af te lossen, zou Ridah ermee akkoord zijn gegaan om een gedeelte van de winst van andere winkels te aanvaarden ter voldoening van verzoekers schuld. Toen verzoeker, mede door het aflossen van zijn lening, geen geld meer had, hielp Ridah hem uit de nood door vanaf januari 2014 maandelijks twee à vier containers naar Irak te sturen die vervolgens door verzoeker konden worden doorverkocht met een winst van 1000 USD per container. Alles zou op een legale manier zijn gebeurd met de nodige bewijzen (stuk 15, vragenlijst, vraag 3.5; stuk 5, gehoorverslag, p. 13, 14). In de mate dat geen enkel element verantwoordt waarom verzoeker Ridah niet zou hebben vertrouwd toen die hem hulp van overheidswege aanbood bij het vrij krijgen van de containers in kwestie, is dit niet meer dan een loze bewering waaraan geen geloof wordt gehecht.

Waar verzoeker erop wijst dat de containers op zijn naam stonden en dat Ridah er om die reden bij hem op aandrong dat hij zich bij de douane zou aanmelden, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat hij er tijdens zijn gehoor niet in geslaagd is zijn precieze rol in dit proces te verduidelijken en *de facto* te kennen heeft gegeven dat hij desbetreffend niets kon betekenen aangezien de verantwoordelijkheid bij de douane en het bemiddelingskantoor zou liggen (stuk 5, gehoorverslag, p. 17). Aangezien Ridah desgevallend zijn macht kon aanwenden om de containers vrij te krijgen, zoals verzoeker ook in zijn verzoekschrift stelt, kan niet worden ingezien waarom het feit dat de containers op verzoekers naam stonden een beletsel zou hebben gevormd om deze zonder verzoekers aanwezigheid vrij te krijgen, te meer gelet op verzoekers verklaringen dat het betalen van smeergeld aan de douane een courante methode is om dergelijke zaken te regelen (stuk 5, gehoorverslag, *ibidem*).

In zoverre verzoeker het feit dat hij zich nooit vragen heeft gesteld over de inhoud van de containers toeschrijft aan het vertrouwen dat hij in Ridah zou hebben gehad – deze persoon had hem immers reeds geld geleend in het verleden –, dient hij andermaal gewezen te worden op de daarmee tegenstrijdige verklaring in het verzoekschrift dat Ridah voor verzoeker niet meer dan een zakenpartner was ten aanzien van wiens manier van handelen verzoeker wantrouwig stond.

Het loutere gegeven dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen over het moment waarop hij werd opgebeld door Ridah met de vraag om naar Basra te gaan betrekking heeft op een verschil van twee dagen, neemt niet weg dat het hier een tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen betreft die wel degelijk steun vindt in het administratief dossier, maar die door verzoeker niet wordt verklaard noch verschoond.

Dat verzoeker na de inval bij hem thuis nog niet vluchtte omdat hij erop hoopte dat de gemoederen zouden bedaren, is een algemene bewering die niet overtuigt. Dat verzoekers neef na zijn ontvoering bijna drie maanden zou hebben gewacht alvorens klacht neer te leggen bij de politie omdat hij eerst niet zou geweten hebben hoe hij de situatie moest aanpakken, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. De Raad acht het immers niet aannemelijk dat een persoon die ontvoerd is geweest drie maanden de tijd nodig heeft om uit te maken hoe hij de situatie moest aanpakken om vervolgens slechts klacht neer te leggen.

Waar verzoeker erop wijst dat hij verschillende documenten heeft neergelegd met betrekking tot de ontvoering van zijn neef, stelt de Raad vast dat deze verzoekers geloofwaardigheid dienaangaande niet herstellen. De foto's van de verwondingen van verzoekers neef en diens overlijdensakte tonen hoogstens aan dat deze neef verwondingen opliep en stierf, maar wijzen niet op enig verband tussen deze gebeurtenissen en de door verzoeker aangehaalde vrees. De klacht die verzoekers neef na zijn ontvoering zou hebben ingediend is, net zoals voormelde foto's en overlijdensakte, slechts een fotokopie. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Middels een aanvullende nota van 21 april 2017 brengt verzoeker enkele stukken bij waaromtrent hij niet de minste toelichting verschaft. Het betreft volgens de bijgevoegde vertaling (i) een aanhoudingsbevel van de onderzoeksrechtbank van Basra van 16 mei 2016 met betrekking tot verzoeker, (ii) een document van de politie van 18 september 2016 waarin verzoekers broer H. verklaart dat van hem op 18 september 2016 door drie personen werd geëist dat hij afstand zou doen van een klacht tegen Ridah – zoniet zouden hij en verzoeker worden neergeschoten – en hij bij wijze van waarschuwing in zijn linkerbeen werd geschoten, (iii) een proces-verbaal van 18 september 2016 met betrekking tot ditzelfde incident, (iv) een brief gericht aan de onderzoeksrechter van 28 november 2011 met betrekking tot ditzelfde incident, (v) een klacht neergelegd door verzoekers broer D. op 11 augustus 2016 in reactie op voormeld arrestatiebevel van 16 mei 2016, (vi) een proces-verbaal van 28 april 2016 opgesteld naar aanleiding van een verkeersongeval in Doornik op 27 april 2016 waarbij verzoeker gewond raakte aan de rechterachillespees, (vii) een medisch attest van 28 april 2016 waarin wordt vastgesteld dat verzoeker als gevolg van een trauma opgelopen op 27 april 2016 met een verwonding aan de rechterachillespees kampt.

Ter terechtzitting stelt verzoeker de originele versie van voormelde stukken neer te leggen.

Wat betreft de politionele en gerechtelijke documenten uit Irak dient te worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die door verzoeker niet werden vermeld tijdens zijn gehoor op 28 september 2016, hoewel zij op dat moment reeds zouden hebben plaatsgehad. Gelet op het regelmatige contact dat verzoeker sinds zijn vertrek uit Irak heeft gehouden met zijn vrouw, die er nog steeds verblijft (stuk 5, gehoorverslag, p. 4), is het niet aannemelijk dat hij op datum van zijn gehoor niet op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat vier maanden eerder zijn arrestatie werd bevolen in verband met de in beslag genomen goederen en dat zowel hij als zijn broer tien dagen eerder met de dood werden bedreigd omwille van een klacht die tegen Ridah werd ingediend. Er kan dan ook worden verwacht dat verzoeker deze feiten, die raken aan de kern van zijn asielrelaas, zou hebben vermeld, *quod non*. Derhalve kan aan deze documenten en de feiten waarvan ze moeten getuigen niet het minste geloof worden gehecht.

Met betrekking tot het geheel van voormelde politionele en gerechtelijke documenten - ook deze die ter terechtzitting werden neergelegd - dient overigens te worden opgemerkt dat het slechts (kleuren)fotokopieën betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Documenten beschikken hoe dan ook slechts over een ondersteunende bewijswaard, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Irak een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat

alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Het proces-verbaal en het medisch attest met betrekking tot het ongeval in Doornik houden klaarblijkelijk geen verband met de door verzoeker aangevoerde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst of het reële risico op ernstige schade dat hij daar meent te lopen en wijzigen derhalve niets aan het gemotiveerde oordeel ter zake. Verzoeker verduidelijkt evenmin op welke wijze deze documenten zouden moeten bijdragen tot het bekomen van internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Betreffende de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden opgemerkt dat het niet ter betwisting staat dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*"). Dit standpunt, waarnaar verwezen wordt in de aanvullende nota van 11 augustus 2017 en de hierbij gevoegde COI Focus "*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 5 juli 2017, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, zoals aangereikt door verweerder en zoals opgenomen in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40; zie ook het document inzake vrijwillige terugkeer in het administratief dossier).

UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd dan de andere soennieten in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen in Bagdad is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad geïsoleerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven.

Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in Bagdad niet langer actueel of correct zou zijn. In tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift beweert, blijkt uit de stukken in het administratief dossier niet dat hij eerder vermeldde aan vier bomaanslagen te zijn ontsnapt, noch dat hij desbetreffend foto's heeft voorgelegd.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.10. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF